

פרק 96

תפקידים, חלק ז'

A/N: For those who have not read canon: The wooden sign has somewhat changed, but the inscription here is the same as in J.K. Rowling's original

---

הפגישה הרביעית:

(4:38 אחר-הצהריים, ה-17 באפריל, 1992)

הגבר שלבש את המעיל המהווה והחם, שלוש צלקות דהויות חרוטות בלחיו, הביט בהארי פוטר בקפידה ככל שיכל בעוד הילד מביט בנימוס בשורת הבתים. יחסית למישהו שחברתו הטובה ביותר מתה אתמול, הארי פוטר נראה שליו בצורה מוזרה, אם כי לא בצורה שדומה לחוסר רגש, או נורמליות. אין ברצוני לדבר על זה, אמר הילד, איתך או עם אף אחד. אומר 'אין ברצוני' ולא 'אני לא רוצה', כאילו להדגיש שהוא מסוגל להשתמש בניסוחים של מבוגרים ולקבל החלטות של מבוגרים. היה רק דבר אחד שרמוס חשב שעשוי לעזור, אחרי שקיבל את הינשופים מפרופסור מקגונגל ומהאיש המוזר הזה, קווירינוס קווירל.

"יש הרבה בתים ריקים," אמר הילד, מביט סביב.

מכתש גודריק השתנה בעשור שעבר מאז שרמוס היה מבקר קבוע. רבים מהבתים הישנים בעלי הגגות המחודדים נראו נטושים, שרכים ירוקים ומלאי עלים גדלים לאורך חלונותיהם ודלתותיהם. בריטניה התכווצה משמעותית לאחר מלחמת הקוסמים, לאחר שאיבדה לא רק את המתים אלא גם את הנסים. מכתש גודריק חטף מכה קשה. ולאחר מכן, משפחות נוספות עברו למקומות אחרים, להוגסמיד או ללונדון הקסומה, הבתים הנטושים מהווים תזכורת יותר מדי לא נעימה.

אחרים נותרו. מכתש גודריק היה עתיק יותר מהגוורטס, עתיק יותר מגודריק גריפינדור, שעל שמו נקרא, וישנן משפחות שיחיו פה עד סוף העולם וקסמו.

הפוטרים היו משפחה כזו, ויהיו שוב, אם הפוטר האחרון יבחר כן.

רמוס לופין ניסה להסביר את כל זה, מפשט זאת ככל שהצליח בעבור הילד הצעיר. הרייבנקלו הנהן במחשבה ולא אמר דבר, כאילו הבין הכל בלי צורך בשאלות. אולי זה היה כך; הילד של ג'יימס וילי פוטר, המדריך והמדריכה הראשיים של הוגוורטס, לא יהיה טיפש. הילד בהחלט נראה אינטליגנטי ביותר, מהזמן הקצר שבו דיברו בינואר, אם כי בפעם ההיא רמוס עשה את רוב הדיבורים.

(היה גם העניין ההוא עם הקסמהדרין עליו שמע רמוס שמועות, אבל רמוס לא האמין לאף מילה מזה, לא יותר מכפי שהאמין שג'יימס הבטיח את בנו לבתה הצעירה של מולי.)

"הנה המצבה," אמר רמוס, מצביע לפניהם.

הארי הלך לצידו של מר לופין לעבר אובליסק השיש השחור, חושב בשקט. נראה להארי שההרפתקה הזו הייתה מוטעית מיסודה; אין לו אבל שהוא צריך עזרה להתמודד עימו, לא זו הדרך שהארי בחר. ככל שזה נוגע להארי, חמשת שלבי האבל הם זעם, חרטה, החלטה, מחקר והחייאה. (לא שלמודל 'חמשת שלבי האבל' הסטנדרטי יש ראיות ניסיוניות כלשהן שהארי שמע עליהן.) אבל מר לופין נראה sincere מדי מכדי לסרב לו; וביקור בביתם

של ג'יימס ולילי היה משהו שהארי הרגיש שאסור לו לסרב לו. אז הארי הלך, מרגיש מנותק בצורה מוזרה; הולך בשקט במחזה שאת התסריט שלו הוא לא היה מעוניין לקרוא.

Harry had been told that he wasn't to wear the Cloak of Invisibility for this journey, so that Mr. Lupin could keep track of him.

הארי היה משוכנע מוסרית שדמבלדור, או דמבלדור וגם עין-הזעם מודי, עקבו אחריהם, בלתי נראים, כדי לראות אם משהו ינסה לנגוס בפיתיון. אין שום סיכוי שהארי ייצא מהוגוורטס עם רק רמוס לופין בתור שומר. עם זאת, הארי לא ציפה שמהו יקרה. הוא לא ראה דבר שיסתור את ההשערה שהסכנה מתרכזת בהוגוורטס ורק בהוגוורטס.

כשהשניים התקרבו למרכז העיירה, אובליסק השיש הפך ל-

הארי נשם נשימה מהירה. הוא ציפה לפוזה דרמטית של ג'יימס פוטר עם שרביט מכון כנגד לורד וולדמורט, ולילי פוטר עם ידיים שלוחות לפני העריסה.

במקום זאת היה שם גבר עם שיער מבולגן ומשקפיים, ואישה עם שיער פזור ותינוק בזרועותיה, וזה הכל.

"זה נראה מאוד... רגיל", אמר הארי, מרגיש מחנק מוזר בגרונו.

"מדאם לונגבוטום ופרופסור דמבלדור עמדו על הרגליים האחוריות", אמר מר לופין, שהביט בהארי יותר מאשר במצבה. "הם אמרו שיש לזכור את הפוטרים כפי שחיו, לא כפי שמתו."

הארי הביט בפסל, חושב. מוזר מאוד, לראות את עצמו בתור תינוק מאבן, בלי צלקת על מצחו. הייתה זו הצצה ליקום חלופי, אחד שבו הארי ג'יימס פוטר (בלי אוואנס-וורס בשמו) הפך לקוסם מלומד אינטליגנטי אך רגיל, אולי ממין לגריפינדור כמו הוריו. הארי פוטר שגדל בקוסם צעיר ומהוגן, שידע מעט על מדע על אף שאימו הייתה בת-מוגלים. מה שהיה משנה בסופו של דבר... לא הרבה. ג'יימס ולילי לא היו מגדלים את בנם עם מה שפרופסור קווירל היה קורא לו *שאפתנות* ומה שפרופסור וורס-אוואנס היה קורא לו *המאמץ המשותף*. ההורים הגנטיים שלו היו אוהבים אותו מאוד, וזה לא היה עוזר לאף אחד בעולם מלבד הארי. אם משהו היה מבטל את מותם -

"אתה היית ידידם", אמר הארי, פונה להביט בלופין. "במשך זמן רב, מאז שהייתם ילדים."

רמוס לופין הנהן בשקט.

קולו של פרופסור קווירל הזהד בזיכרונם המקורב של הארי: ההבדל הסביר ביותר אינו שאכפת לך יותר. ההבדל הסביר ביותר הוא, שבהיותך יצור הגיוני יותר מהם, רק אתה מודע לכך שתפקיד החבר אמור לדרוש זאת ממך...

"כשלילי וג'יימס מתו", אמר הארי, "האם חשבת שאולי יש דרך קסומה להחזיר אותם? כמו אורפאוס ואאורידיקה? או מה זה היה, האחים אלרין?"

"אין קסם שיכול לבטל את המוות", אמר מר לופין בשקט. "ישנן תעלומות מסוימות שבהן קוסמות לא יכולה לגעת."

"האם עשית בדיקה מנטלית של מה שחשבת שאתה יודע, איך אתה חושב שאתה יודע את זה, וכמה גבוהה ההסתברות של המסקנה הזו?"

"מה?" אמר מר לופין. "אתה יכול לחזור על זה, הארי?"

"אני אומר, האם חשבת על זה בכל מקרה?"

מר לופין הניד בראשו.

"למה לא?"

"משום שזה כבר היה ועבר," אמר רמוס לופין בעדינות. "משום שהיכן שלא יהיו ג'יימס ולילי כעת, הם היו רוצים שאפעל למען החיים, לא למען המתים."

הארי הנהן בשקט. הוא היה בטוח למדי בתשובה לשאלה הזו לפני ששאל. הוא כבר קרא את התסריט הזה. אבל הוא שאל בכל זאת, רק למקרה שמר לופין בילה שבוע במחשבה אובססיבית על זה, משום שהארי יכול לטעות.

קולו הרך של המורה להתגוננות נשמע בתודעתו של הארי. בוודאי, אם ללופין באמת היה אכפת, הוא לא היה צריך הנחיה מיוחדת למשהו פשוט כמו לחשוב במשך חמש דקות לפני שהרים ידיים...

כן, הוא היה צריך, ענה קול המנטלי של הארי. בני אנוש לא רוכשים לפתע מיומנות כזאת רק משום שאכפת להם. אני למדתי עליה משום שקראתי ספרים בספריה, שהופקו בעזרת עבודה מדעית ענקית -

והחלק האחר ההוא בהארי אמר, בקול הרך ההוא, אבל ישנה גם השערה אחרת, והיא מתאימה לנתונים בצורה הרבה פחות מסובכת.

לא היא לא! איך אנשים ידעו בכלל מה להעמיד פנים, אם לאף אחד לא אכפת?

הם לא יודעים. זו התצפית שלך.

השניים המשיכו ללכת קדימה לכיוון בית מסוים, מעבר לשורה ארוכה של בתי קוסמים מאוכלסים ובתים אחרים מלאים בשרכים.

מגיעים לבית שמחצית מגגו חסרה, ועלים ירוקים צומחים בתוכו; מאחורי גדר חיה בגובה כתף שגדלה בר לצד המדרכה, ושער מתכת צר (מר האגריד בוודאי צעד מעליו, מכיוון שהיה גדול מכדי לעבור דרכו). החור בגג נראה כאילו פה ענק לקח ביס עגול מהבית, מותיר גדמי עץ בולטים של מה שאולי היה קורות תמיכה. בצד ימין עדיין עמדה זקופה ארוכה בודדת, שלא נאכלה בביס הענק, אבל נשענה בצורה מסוכנת בלי תמיכה הולמת. חלונות היו מנופצים. במקום שבו הייתה אמורה להיות הדלת היו רק שבבי עץ.

אל המקום הזה הגיע לורד וולדמורט, בשקט, משמיע פחות קול מהעלים המתים שרישרשו לאורך המרצפות...

רמוס לופין הניח יד על כתפו של הארי. "גע בשער," האיצ בו מר לופין.

הארי הושיט את ידו ועשה כן.

שלט בקע כמו פרח שפרח במהירות מהעשבים הסבוכים על הקרקע מאחורי השער, שלט עץ עם אותיות זהב, ובו נכתב:

במקום זה, בערב 31 באוקטובר 1981,
קיפחו את חייהם לילי וג'יימס פוטר.

בנם, הארי פוטר, הוא עד היום הקוסם היחיד
אי-פעם ששרד את הקללה הממיתה,
הילד-שנשאר-בחיים, ששבר את כוחו של אתה-יודע-מי.

בית זה הושאר כאן במצבו ההרוס,
כאנדרטה לזכרם של הפוטרים,
וכתזכורת לקורבנם.

במקום הריק שמתחת לאותיות הזהב נכתבו הודעות אחרות, עשרות מהן, דיו קסום שעלה לפני השטח ונצנץ
באור חזק מספיק כדי להיקרא לפני שדעך ופינה את מקומו להודעות אחרות.

כך ננקם בני גדעון.

תודה לך, הארי פוטר. היה שלום באשר תהא.

לעד נהיה בני-חובם של הפוטרים.

הו ג'יימס, הו לילי, אני מצטער.

אני מקווה שאתה בחיים, הארי פוטר.

תמיד יש מחיר.

הלוואי שהמילים האחרונות שלנו היו נעימות יותר, ג'יימס. אני מצטער.

תמיד ישנו שחר לאחר הלילה.

נוחי בשלום, לילי.

תבורך, הילד-שנשאר-בחיים. היית הנס שלנו.

"אני מניח -" אמר הארי. "אני מניח שזה מה שאנשים עושים - במקום לנסות לשפר את המצב -" הארי עצר.
המחשבה הרגישה לא ראויה למקום הזה. הוא הרים את מבטו, וראה את רמוס לופין מביט בו במבט כה עדין עד
שהארי תלש את מבטו הרחק אל הגג המפוצץ והשבור.

היית הנס שלנו. הארי תמיד שמע את המילה 'נס' בהקשר של איך, ביקום הטבעי, אין דבר כזה. אך עם זאת
בהביטו בבית החרב, הוא הבין לפתע בדיוק מה משמעות המילה, רגע החסד הלא-מוסבר, הברכה חסרת הפשר.
אדון האופל כמעט ניצח, ואז בלילה אחד כל האפלה והאימה תמו, גאולה ללא הצדקה, שחר פתאומי מהחשכה
ואפילו עכשיו איש לא ידע למה -

לו לילי פוטר הייתה שורדת את המפגש שלה עם לורד וולדמורט, היא הייתה מרגישה את אותו הדבר כשהייתה
רואה את התינוק שלה חי לאחר מכן.

"בוא נלך," אמר התינוק, עשר שנים לאחר מכן.

הם הלכו.

הכניסה לבית הקברות נשמרה על ידי שער חסר מנעול מהסוג שמנע מחיות להיכנס, עם מקום לעמוד בו כשהזזת את הדלת מצד אחד של מקום-העמידה לצד השני. רמוס הוציא את שרביטו (הארי כבר החזיק את שלו) והיה טשטוש קצר כשנכנסו פנימה.

חלק מהמצבות שעלו מהקרקע נראו עתיקות כמו הקיר באוקספורד שאביו אמר שגילו כאלף שנה.

האלי פלמינג, נכתב על המצבה הראשונה שהארי ראה, האותיות החרוטות שחוקות ממעבר הזמן עד סף בלתי-נראות. ויינה ווד, נכתב על אחרת.

עבר זמן רב מאז שהארי ביקר בבית קברות. התודעה שלו עדיין הייתה כשל ילד בפעם האחרונה שהיה באחד, הרבה לפני שהביט לתוך צל המוות. לבוא לפה עכשיו היה... מוזר, ועצוב, ומבלבל, זה קרה במשך כל כך הרבה זמן, למה קוסמים לא ניסו לעצור את זה, למה הם לא משקיעים את כל כוחם בזה כמו שמוגלים עושים עם מחקר רפואי, רק יותר, לקוסמים יש יותר סיבה לקוות...

"גם הדמבלדורים חיו במכתש גודריק?" שאל הארי, כשחלפו על פני זוג מצבות חדשות יחסית עליהן נכתב קנדרה דמבלדור ואריאנה דמבלדור.

"במשך זמן רב, רב מאוד," אמר מר לופין.

הם התקדמו פנימה לתוך בית הקברות, הרחק לעבר הסוף, מעבר למתים רבים עליהם התאבלו.

ואז מר לופין הצביע על מצבה כפולה מחוברת, משיש שנותר לבן וצעיר.

"הולכות להיות הודעות גם פה?" שאל הארי. הוא לא רצה להתמודד עוד עם הדרך שבה אנשים אחרים התמודדו עם מוות.

מר לופין הניד בראשו.

הם הלכו לעבר המצבות הלבנות המחוברות.

ועמדו לפני -

"מה זה?" לחש הארי. "מי... מי כתב את זה?"

ג'יימס פוטר

נולד ב-27 במרץ 1960

מת ב-31 באוקטובר 1981

"כתב מה?" שאל מר לופין, מבולבל.

לילי פוטר

נולדה ב-30 בינואר 1960

מתה ב-31 באוקטובר 1981

"את זה!" קרא הארי. "את הכיתוב!" דמעות נקוו בעיניו של הארי, למראה האור שהגיע משום מקום, רגע החסד במקום בו לא היה אמור להיות שום חסד, הברכה המסתורית, דמעות נקוות למראה

האויב האחרון שימוגר הוא המוות

"זה?" אמר לופין. "זה... המוטו, אני מניח שאפשר לקרוא לזה, של הפוטרים. אם כי אני לא חושב שזה היה משהו רשמי עד כדי כך. סתם אמרה שעברה בירושה מלפני הרבה, הרבה זמן..."

"זה - זה -" הארי מיהר לכרוע לצד הקבר, נגע בכיתוב ביד רועדת. "איך? דברים כאלה לא יכולים להיות, להיות גנטיים -"

ואז הארי ראה את מה שהדמעות טשטשו, את החריטה הדהויה של קו, בתוך עיגול, בתוך משולש.

הסמל של אוצרות המוות.

והארי הבין.

"הם ניסו, לחש הארי.

שלושת האחים פברל.

האם הם איבדו מישהו שהיה יקר להם, האם כך זה החל?

"כל חייהם, הם ניסו, והם התקדמו -"

גלימת ההיעלמות, שיכולה להביס את מבט הסוהרסנים.

"- אבל המחקר שלהם לא נגמר -"

להסתתר מצל המוות זה לא אותו הדבר כמו להביס את המוות עצמו. אבן האוב לא באמת הייתה יכולה להחזיר מישהו בחזרה. שרביט הסמבוק לא יכול להגן עליך מגיל מבוגר.

"- אז הם העבירו את המשימה שלהם לילדיהם, ולילדי ילדיהם."

דור אחרי דור.

עד שהיא הגיעה אליי.

האם הזמן יכול להדהד כך, להתחרז, בין עתיד כל כך רחוק ועבר כל כך רחוק. זה לא יכול להיות צירוף מקרים, לא כך? לא ההודעה הזו, לא המקום הזה.

המשפחה שלי.

באמת הייתם אבי ואימי.

"זה לא אומר להחיות את המתים, הארי," אמר מר לופין. "זה אומר לקבל את המוות, וכך להיות מעבר לו, לשלוט בו."

"האם ג'יימס אמר לך את זה?" שאל הארי, קולו מוזר.

"לא", אמר מר לופין, "אבל –"

"טוב."

הארי קם לאיטו מהמקום בו כרע, מרגיש כאילו הוא מרים שמש על כתפיו, מעלה את השחר מעל האופק.

כמובן שקוסמים אחרים ניסו. אני לא ייחודי. מעולם לא הייתי לבד. הרגשות שבלב שלי, הם לא כל כך מיוחדים, לא בעולם הקוסמים ולא בעולם המוגלים.

"הארי, השרביט שלך!" התרגשות פתאומית מילאה את קולו של מר לופין, וכשהארי הרים את שרביטו כדי לבחון אותו מקרוב, הוא ראה שהשרביט בוחק באור כסוף וחלש, שבקע מהעץ.

"הטל את לחש הפטרונוס!" האיץ בו מר לופין. "נסה להטיל אותו שוב, הארי!"

אה, נכון. למיטב ידיעתו של מר לופין, אני לא יכול –

הארי חיך, ואפילו צחק קצת. "מוטב שלא", אמר הארי. "אם הייתי מנסה להטיל את הלחש במצב המחשבתי הנוכחי שלי, זה בטח היה הורג אותי."

"מה?" אמר מר לופין. "לחש הפטרונוס לא עושה את זה!"

הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-וורס הרים את ידו השמאלית, עדיין צוחק, וניגב כמה דמעות.

"אתה יודע, מר לופין", אמר הארי. "דרושה פרשנות ממש בארוקית כדי לחשוב שמישהו יסתובב לו, תוהה על איך מוות זה פשוט משהו שכולנו צריכים לקבל, וינסה להעביר את המחשבה שלו בכך שיכתוב, 'האויב האחרון שימוגר הוא המוות'. אולי מישהו אחר חשב שזה נשמע פואטי ולקח את הביטוי וניסה לפרש אותו בצורה אחרת, אבל מי שאמר את זה לראשונה לא אהב במיוחד את המוות." לפעמים הארי השתומם מהאופן שבו אנשים אפילו לא הבחינו כשהם סובבו משהו 180 מעלות הפוך מהקריאה הראשונה הברורה שלו. זה לא יכול להיות עניין של כוח מוחי גולמי, אנשים היו מסוגלים לראות את הקריאה הברורה של רוב המשפטים. "וגם 'ימוגר' מתייחס לשינוי של מצב עתידי, אז זה לא יכול להתייחס לאיך שהעניינים עכשיו."

רמוס לופין בהה בו בעיניים פעורות. "אתה בהחלט בנם של ג'יימס ולילי", אמר הגבר, נשמע המום למדי.

"כן, זה נכון", אמר הארי. אבל זה לא הספיק, הוא צריך לעשות משהו נוסף, אז הארי הרים את שרביטו לאוויר ואמר, קולו יציב ככל שהצליח לעשותו, "אני הארי ג'יימס פוטר אוואנס-וורס, בנם של לילי וג'יימס, מבית פוטר, ואני מקבל את המשימה של משפחתי. המוות הוא אויבי, ואני אביס אותו."

ת'ראיין ביין פברלס סונה אהנד ת'ריה הירה טואל ת'יסום דאת' ביי יונן.

"מה?" אמר הארי בקול רם. המילים הופיעו בזרם המחשבה שלו כאילו נבעו ממחשבותיו שלו, ללא הסבר.

"מה זה היה?" שאל רמוס לופין באותו הרגע.

הארי הסתובב, סורק את בית הקברות, אבל הוא לא ראה כלום. מר לופין לצידו עשה את אותו הדבר.

איש מהם לא הבחין במצבה הגבוהה והשחוקה, כאילו מאלף שנות קיום, עליה היה קו בתוך עיגול בתוך משולש שבהקו בכסף קלוש, כמו האור שבהק מהשרביט של הארי, בלתי נראה ממרחק תחת השמש המאירה.

זמן מה לאחר מכן:

"שוב תודה, מר לופין," אמר הארי כשהגבר הגבוה בעל הצלקות הקלושות עמד לעזוב שוב. "אם כי הלוואי שלא היית -"

"פרופסור דמבלדור אמר שעליי להחזיר אותנו במפתח מעבר להוגוורטס אם משהו לא רגיל יקרה, בין אם הוא נראה כמו התקפה ובין אם לאו," אמר מר לופין בנחרצות. "וזה סביר בהחלט."

הארי הנהן. ואז, אחרי ששמר בזהירות את השאלה הזו לסוף, "יש לך מושג מה משמעות המילים?"

"לו היה לי, לא הייתי אומר לך," אמר מר לופין, נראה חמור-סבר למדי. "בהחלט לא בלי רשותו של פרופסור דמבלדור. אני יכול להבין את הלהיטות שלך, אבל אל לך לנסות לחשוף את סודות משפחת פוטר לפני שאתה מבוגר. זה אומר אחרי שעברת את הכשיפומטרי שלך, הארי, או לפחות את בחינות הבגרות. ואני עדיין חושב שהבנת רעיון שגוי לגמרי בנוגע למשמעות של המוטו של המשפחה שלך!"

הארי הנהן, נאנח פנימית, ואיחל למר לופין שלום.

הארי חזר להוגוורטס, למגדל רייבנקלו, מרגיש מוזר, ומחוזק. הוא לא ציפה לדבר מזה, אבל הכל היה לטובה.

הוא עבר דרך חדר המועדון של רייבנקלו, בדרכו לחדרו.

אז הגיע אליו היצור הזוהר, בוהק באור לבן ורך מתחת ללהבות הנר של חדר המועדון של רייבנקלו, מזדחל משום מקום, הנחש הכסוף.

Pregen béon Pefearles suna and þrie hira tól þissum Déað béo gewunen.

שלושה יהיו בני פברל ושלושה יהיו חפציהם בכוחם יובס המוות.

- נאמר בנוכחותם של שלושת האחים פברל, בפונדק קטן מחוץ למקום שייקרא לימים מכתש גודריק.